

TETOVAŽE,
CINKARENJE I
GROZNI, GROZNI
BLIZANCI

KAREN MAKOMBI

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Karen McCombie

ALLY'S WORLD

TATTOOS, TELTALS AND TERRIBLE, TERRIBLE TWINS

Copyright © Karen McCombie Ltd, 2002

Cover illustration copyright © Spike Gerrell, 2002

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

**Mojim susedima Kolinu (*pravom Kolinu s tri
prave šape*) i Dereku (*pravom Dereku i mačoru
koji nije Kolin*)**

ELIN SVET

objavljeni naslovi:

- ① Prošlost, sadašnjost i glasna, preglasna devojčica
- ② Sastanci, sastanci učetvoro i velika, prevelika muka
- ③ Leptirići, grubijani i ružne, ružne navike
- ④ Prijatelji, čudaci i veoma tajne tajne
- ⑤ Momci, braća i trbušaste plesačice
- ⑥ Sestre, super-odvratnici i ljigave, cmizdrave ljubavne
pesmice
- ⑦ Žurke, neprijatnosti i kućni ljubimci na tajnom
zadatku

Sadržaj

Prolog	9
1. <i>Bonjour! Hola! Zdravo!</i>	13
2. (Ne baš) tajanstveni gosti... ..	23
3. Kasne noćne užine i sećanja	37
4. Ovaj... <i>Aloha!</i>	45
5. Oni prvi (ružni) utisci... ..	58
6. Žalopjke u ponedjeljak ujutro	67
7. Moje je bolje od tvojeg... ..	73
8. Lenji dan i velika masna laž	82
9. Hvala ti, Karli, mnogo ti hvala... ..	89
10. Slobodni časovi zbog dobrog ponašanja	101
11. Prokletstvo familije	108
12. Čudan slučaj zalepljene kornjače	116
13. Prisluškivanje i ubeđivanje	124
14. Kira i tajna šifra	142

15. Vanzemaljci i sladoled	152
16. Tajne i velike uši	161
17. Keks i saosećanje	167
18. Misli na tatu, misli na tatu, misli na tatu... ..	174
19. Vatromet i čudaci	181
20. Mir, tišina i makarone... ..	195

Prolog

Draga mama,

Danas sam videla sliku s ultrazvuka Sendinog (budućeg) bratića ili sestrice. Izvadila ju je nasred *Mekdonaldsa*, što baš i nije bila *sjajna* ideja, jer je na kraju bila puna masnih i slanih otisaka prstiju pošto smo je jedna drugoj za stolom dodavale i jaukale.

U stvari, nismo baš jaukale. Ošinule smo pogledom Kloi kad je frknula i rekla da deluje kao mutna slika krofne. Mislim, stvarno – *prva* slika koju nam je Sendi pokazala *bezuslovno* je ličila na krofnu, ali beba je u to vreme bila stara nekih pet minuta i veličine... pa, veličine *krofne*. A sad *ta* mutna lopta ipak ima oblik bebe, s prstićima na rukama i nožicama i pomalo zabezeknutim izrazom lica. (Već se vidi porodična sličnost. Ako dve ulice dalje šapneš: „Buuu!“, Sendi poskoči.)

Ipak, Sendi se u čitavoj toj situaciji s bebom sasvim lepo snalazi (u početku je bila uzdrmana i pomalo uvređena). Pretpostavljam da joj se u početku sve činilo uvrnutim; znaš – trinaest godina si jedinče, a onda te obaveste kako stiže novo dete i od tebe se očekuje da ga automatski zavoliš, mireći se sa činjenicom da ti roditelji od uzbuđenja odjednom zaborave i ime – *postojanje* da i ne pominjemo.

To nas je navelo da razmotrimo situaciju je li bolje kad si jedinče ili kad imaš braću i sestre. Keli (jedinica) je izjavila da joj je drago što mamu ne deli ni sa kim, dok je Kira (jedinica) rekla kako je u čitavoj gužvi baš to najgore, ali zato si u boljem položaju kada je reč o džeparcu. Baš nas je iznenadilo što to čujemo od Kire – *kad bismo se zezali*. Džen (ima stariju sestru) i Kloi (dva mlađa brata) nisu imale mnogo šta da kažu na tu temu jer su uglavnom parile oči slatkim momkom koji je radio na trećoj kasi. Selma (ima stariju sestru i dve mlađe sestre bliznakinje i sestričinu koja takoreći živi s njima) reče kako mašta o tome da bude jedinica i živi u kući gde, kad nešto staviš na neko mesto, znaš da ćeš ga tu zateći i nakon deset minuta. Čini mi se da je to rekla zbog slučaja kada su Rosa, Džulija i Lorel kompletan sadržaj njene torbice za šminku bacile u klozet. A možda i zato što ih je zatekla kako iz tek kupljenog pakovanja ubacuju jedan po jedan uložak u video-rekorder.

A ja? Ne bih mogla da zamislim život bez Torovog pevušenja pesmica iz omiljenih emisija o životinjama. Bilo bi mi dosadno kad za ručkom ne bi od graška gradio Empajer stejt bilding. Što se tiče Rouan – život ti nikad nije dosadan kad živiš s nekim ko pet puta u toku dana menja frizuru i ko je klinički zavisn od šljokica. (Doduše, mogla

bih da živim bez Rouaninog kuvanja. Večeras smo imali *čili* s karfiolom i sirom: ovome nemam šta da dodam.) I Lin ume da bude zabavna... makar to bilo samo desetak minuta mesečno.

Znam da si ti, mama, jedinica, ali nakon ovih poslednjih nekoliko nedelja ponekad poželim da je i tata jedinac. Sigurno ti ovo zvuči podmuklo, ali mislim da ćeš me razumeti kad sve do kraja pročitaš. Sreća tvoja (o, prava sreća) što nisi bila ovde kada su...

Hej, ne želim da pokvarim priču. Okreni stranicu i sve će ti postati (stravično) jasno...

Mnogo te voli,

Eli

(tvoje dete ljubavi* br. 3)

* Engl.: Love – ljubav; Eline prezime. (Prim. prev.)

1.

POGLAVLJE

Bonjour! Hola! Zdravo!

„Dopada li vam se?“

Tor i ja smo nakrivili glave i proučavali Rouaninu rukotvorinu. Na kuhinjskom zidu – odmah uz tablu od plute (koja se uopšte nije videla od načičkanih drangulija) – stajao je plakat, uramljen plastičnim bananama povezanim žicom.

„Da, baš je dobro“, odgovorila sam.

„A šta mislite kad uradim... *ovo!*“

Vidno razdragana, pritisla je prekidač i osvetlila banane. (Ukrasne lampice skrivene u vočkama...)

„Banane potiču odande?“, pitao je Tor nakon našeg spontanog aplaudiranja.

„Iz Hrvatske?“, namrštila se Rouan zureći u poster na kojem su bile kuće s crvenim krovovima i plava uvala, koja prosto mami. „Hmm, ne verujem. Zašto?“

Rouan nije shvatila na šta naš mlađi brat cilja. Za nju je taj poster predstavljao lepu sliku drevnog lučkog gradića, a svetleće banane su mu dodavale ono nešto posebno.

„Kladim se da i ne znaš gde je Hrvatska!“, iscerila sam se.

„Znam! Na ulazu u centralnu Evropu!“

„Ro – to si upravo pročitala na posteru!“

„Nisam!“

„Jesi! Napisano je odmah ispod reči 'Hrvatska', skriveno pod bananama!“

„To i nisam primetila“, slegnula je ramenima.

„Pa, ako si već tako pametna, Ela Dvorela, gde se nalazi Hrvatska?“

Prilično je glupo što je geografski izazov uputila devojci koja spava u sobi s ogromnom mapom sveta. A i Ro je, čini se, zaboravila da nam je mama iz Hrvatske nedavno poslala pismo. *Ja* se sećam jer sam, kad nam je nešto ranije ove godine stiglo pismo, zabola crvenu čiodu u neki grad po imenu Zadar (to ime je pisalo na pečatu, preko marke).

„Nalazi se između Slovenije i Srbije“, objasnila sam joj.

Rouan me je zbunjeno pogledala zacakljenim očima. Zaboga, zar je prespavala i geografiju i istoriju kad smo učili o Jugoslaviji i ratu koji se tamo odigrao? Hmm, znajući Rouan, verovatno jeste.

„Ili“, pokušala sam ponovo, „potraži na mapi severnu Italiju, pa pogledaj desno. Tu se otprilike nalazi Hrvatska.“

„Aha... dobro, ko hoće da naduva magarca?“, upitala je Rouan odsutno.

„To! Ja!“ , kliknuo je Tor izletevši u predsoblje (gde su u vazi stajali ogromni lažni suncokreti, s tavanice visile ukrasne trake, oko rukohvata na stepeništu bile obmotane plastične cvetne girlande, a jedan stari peškir za plažu prikucan tamo gde se nekad nalazio otirač s natpisom *Dobro došli*).

Rouan bi možda osvojila nula bodova za poznavanje savremene istorije, ali bi postala čak generacije ako bi se u obzir uzelo uveseljavanje ljudi (pre svega mene). Obično nisam ljubomorna, ali juče sam *zaista* došla kući blago očajna: Bili, Džen, Kloi i Kira – na svoje opšte oduševljenje – za letnji raspust lete u inostranstvo; čak i Sendi, Keli i Selma idu u posetu rođacima, u mesta koja nisu naročito udaljena, ali ipak neće biti *ovde*. Ovde ću biti *ja* s ostatkom svoje dekontirane porodice.

Na to se, naravno, nisam žalila tati – znam da se stvarno trudi i da nije kriv što ga servis za bicikle nije učinio milionerom, pa čak ni dovoljno bogatim da zaboravi radnju i ofura nekud s nama i šatorom na dve nedelje. (Doduše, *planira* sledeće nedelje da zatvori radnju na četiri dana kako bi otišao na neki veliki sajam bicikala, negde u Jorkširu. I opet, to je još posla, a *nimalo* zabave.)

U svakom slučaju, jesam se malo požalila Rouan – a ona je istog časa poharala kredenac i izmuzla nešto para od tate kako bi pretvorila kuću u mešavinu turističkog raja i vašara. Ovog jutra – umesto naše uobičajene subotnje šetnje do prodavnice kućnih ljubimaca – Tor i ja smo se pridružili Rouan, pa smo redom pročešljali zalagaonice u Vud Grinu, završivši s brdom letnjih drangulija koje smo sto godina kačili po kući.

Najbolja stvar koje smo se dokopali bili su plakati za putovanja. Rouan ih je izmamila u turističkim agencijama Brodveja na Krauč endu. Među njima je bio i plakat za Hrvatsku oplemenjen bananama. Na svim vratima smo zakačili postere i tako prostorijama odredili temu. Dnevna soba je postala Španija (plakat sa crtežom velikog žutog sunca, boje zidova u dnevnoj sobi); Torova soba je Australija (na posteru je koala); klonja je dobila Dunav (prikladna vodena tema), tatinu sobu smo pretvorili u Sejše (zaključili smo da zaslužuje malo luksuza), Rouan je dobila Nepal (mada teško da ona zna gde je to), meni su dopali Havaji (kul plavo nebo); Linina tema bila je Island, što dovoljno govori, ali sve troje smo zaključili da tema neće dugo opstati kad bude vide-la plakat.

„Hoćeš da mi pomogneš da okačim natpis, Eli?“
pitala me je Rouan i gomilu svega i svačega zahvati-

la sa stola, pokrivenog šarenim plastičnim stolnjakom (2,99 funti) sa zanimljivom šarom na kojoj su prikazani surferi, prugasti suncobrani i ananasi.

„Naravno“, klimnula sam i uzela stolicu na koju bi trebalo da se popne, pa polako za njom krenula do ulaznih vrata. (Glupi pokidani ligamenti zgloba još mi nisu spremni za brzo hodanje, pentranje na merdevine pa ni igranje kan-kana.)

Prolazeći pored dnevne sobe, primetila sam da Tor lagano postaje ljubičast. Uduvavao je vazduh u ogroman jastuk na naduvavanje u obliku magareće glave (nabavili smo ga za džabaka – 1,99 funti – u Ahmedovoj *sasvim* super superprodavnici), koji će ovog leta preuzeti ulogu njegovog lejzi bega za gledanje TV-a. No, s obzirom na to kako psi naskakuju, laju (Rolf) i reže (Vinslet) na sve većeg magarca, nisam baš sigurna da će proći mnogo vremena dok nečiji očnjaci ne pokvare zabavu.

„Pridrži ovo“, rekla je Rouan i dala mi čekić i ekse-re dok je otvarala vrata i pentarila se na stolicu koju mi je otela. „Pa, jesi li se čula s onim dečkom?“

Onaj dečko... to je Firgal s kojim sam izašla samo jednom (prošle nedelje), i to ne baš na sastanak. A i *to* mi nije neki silan uspeh pošto otad nijednom nisam dobila njegov nov ne baš poziv. Eto *još* jednog razloga za letnju tugovanku...

„Ro, je li ti kosa tamnija nego što je bila?“, zaškljčila sam u nju prenebregavši ono neugodno pitanje i dodavši joj čekić i ekser.

Kako je to uvrnuto; većini ljudi sunčeva svetlost kosu čini svetlijom – čak i Džoan, Kineskinja iz razreda, kaže da joj ona crna kosa na suncu postaje tamnosmeđa – ali kada je Rouan u pitanju, priroda se uvek poigrava. Njena poduža talasasta kosa obično je mrko-smeđa, kao i moja (i tatina i Torova), ali na dnevnoj svetlosti bih je nepogrešivo opisala kao...

„Tamna hrastovina. Tako piše na kutiji. Dopa da li ti se?“, osmehnula mi se dok je kačila zvončice na vrata.

Kad sam čula taj naziv, zabrinula sam se da mi se sestra nije slučajno ofarbala sredstvom za poliranje podova. Međutim, bilo da se ofarbala time bilo pravom smesom za bojenje kose, isprobanom u frizerskim salonima, glavni problem postao je očigledan.

„Ro!“, ciknula sam. „Baka će te *ubiti!* Znaš da ona mrzi sve što je veštačko!“

Sve poput farbanja kose, tetoviranja, pirsinga i plastične hirurgije. Baka je u vezi s mnogim stvarima prilično opuštena (sve ono privremeno, poput šminke i mode, može da svari, naravno uz prilično

coktanje), ali kada je reč o navedenim pojavama – to je druga priča.

„Znam – ali stvarno želim da imam crnu kosu, kao Von!“

Von: jedna od Roinih dvoje najboljih drugara. Oboje imaju ofarbanu kosu, tetovaže i pirsinge, pa su kod bake u režimu posebne prismetre.

„Sigurno će te ubiti!“, upozorila sam sestru.

„Neće ako to budem radila postepeno, da i ne primeti! Kapiraš, ova boja sad – samo je za nijansu tamnija od moje prirodne!“

Da, *važi*.

Stvarno. To je isto kao kad usred jula kažeš da će uskoro Božić...

Samo, ne vredi objašnjavati kad Rouan nešto smisli.

„Ćorava si“ – umesto da je ubeđujem, ukazala sam joj na to posmatrajući kako joj ručno izrađeni natpis visi s jedne strane i lupka one zvončice što se ne čuju.

„Ovako je bolje?“, pitala je povlačeći kraj zele-
ne vrpce.

„*Bella, bella!*“,* začuo se glas praćen škripom otvaranja kapije.

* It.: Lepa. (Prim. prev.)

„Hvala, Stenli“, osmehnula se Rouan bakinom dečku koji je stao sa strane i rukom pokazao baki da prođe ispred njega. „Bako, je l' ti se sviđa?“

Jadna baka – stisla je usne kao da se silno napreže da kaže nešto pozitivno. Najrazmetljiviji i najaljkaviji predmet u bakinom stanu je naša zajednička slika (s izuzetkom Lin) na prozorskom ispustu, a sad stoji ovde, suočena s Rouaninom kreacijom zvončića. Napravila ih je služeći se izletničkim viljuškama od prozirne raznobojne plastike iz *Vulija*, i tablom u nazovi-mozaiku (obojene i osušene makarone), na kojoj je pisalo *El Paradiso*.^{*} Baka je očigledno bila u šoku, a još nije videla kako smo tek unutra *sredili*.

„Je l' ti kosa potamnela?“, namrštila se na Ro izbegavajući tu temu.

„Ne!“, slagala je Ro. „Samo treba da je operem!“

„*Mozak* neko treba da ti propere!“, dobacila je Lin prilazeći trotoarom, nestvarno hitra u sarkastičnom komentaranju, uprkos napornom danu u prodavnici odeće. „Šta to zapravo *radite* s našom kućom?“

„Pretvaramo je u rajsko odmaralište! *El Paradiso!*“, ubacila sam veselo pre nego što se Ro nakostreši i zafrkće. „Bila si tu sinoć, kada je Rouan pitala tatu za dozvolu, sećaš se, Lin?“

^{*} Šp.: Raj. (Prim. prev.)

„Da, ali nisam shvatila da je isplanirala da nam pretvori kuću u umetnički projekat đaka prvaka!“

Hmm... ni Lin još nije videla kako kuća iznutra izgleda. Po svoj prilici, bilo je tri prema dva u korist *El Paradisa*. (Stenlijevo mišljenje se ne računa jer ne spada baš u porodicu.)

„Tata!“, viknuo je Tor skočivši i istrčavši iz kuće jer su mu, pre nego što je bilo ko od nas primetio da tata nesumnjivo nailazi, sablasne male antene registrovale signal da stiže.

„Ćao“, rekao je tata rasejano.

„Je li sve u redu?“, pitala sam pomislivši da je pogledao natpis i poželeo da se preselimo pre nego što neko iz komšiluka pozove estetsku inspekciju.

Nije progovarao. Imao je zabezeknuti izraz lica, poput nekoga ko je upravo shvatio da je opraio farmerke s novčanicom od dvadeset funti u džepu. Ili nekoga ko je ugledao duha.

„Martine!?!“, rekla je baka glasno, tonom koji koristi kad nas zatekne da gledamo *Najslabiju kariku* umesto da radimo domaći.

„Ehm, izvinite, izvinite“, zavrteo je tata glavom kao da se probudio iz kome. „Upravo sam primio vrlo čudan telefonski poziv...“

„Čudan? *Koliko* čudan?“, pitala sam osetivši kako mi se u stomak vezuje u čvor.

„Pa, ne baš – ne baš *čudan*, više neočekivan rekao bih“, tata se brzo ispravio naslutivši paniku koja mi je izbijala iz iskolačenih očiju.

Neočekivan...

Nazovite me pesimistom, ali i dalje mi se ovo nikako nije dopadalo.

2.

POGLAVLJE

(Ne baš) tajanstveni gosti...

„Gajba vam izgleda ludo!“

Sigurna sam da Sendi ništa loše nije mislila kada je to rekla. Ona je veliki ljubitelj naše uvrnute porodice i svih naših falinki (uvrnutu reč, ali ovo je i uvrnuta porodica).

„Opa!“, uzviknula je bacivši se u ligenštul pored kauča, zureći u takozvani vitraž u obliku sunca, koji je zauzimao veći deo prozora u dnevnoj sobi.

„Lepo, zar ne?“, iscerila sam se pokazujući prema suncu (ovom lažnom, ne pravom, mada se i ono nalazilo tu negde, s druge strane stakla). „Rouan je to napravila od ovih plastičnih listova u boji.“

Sunčeva svetlost, koja se razlivala kroz žutu plastiku, učinila je dnevnu sobu još *žućom* nego što je bila, doprinevši tropskom doživljaju. „Deluje kao da soba ima žuticu“, promrmljala je baka kad je pre desetak minuta, neposredno pre nego što je došla Sendi, bacila pogled na sobu.